

ANTHOLOGIUM
EPIGRAMMATUM GRÆCORUM.

GRÆCE ET SVETHICE.

TOMUS PRIMUS.

QUEM,

VENIA AMPLISS. FACULT. PHILOS. ABOËNS.

P. P.

MAG. AXELIUS GABRIEL SJÖSTRÖM,
Facult. Philos. Adjunctus E. O.,

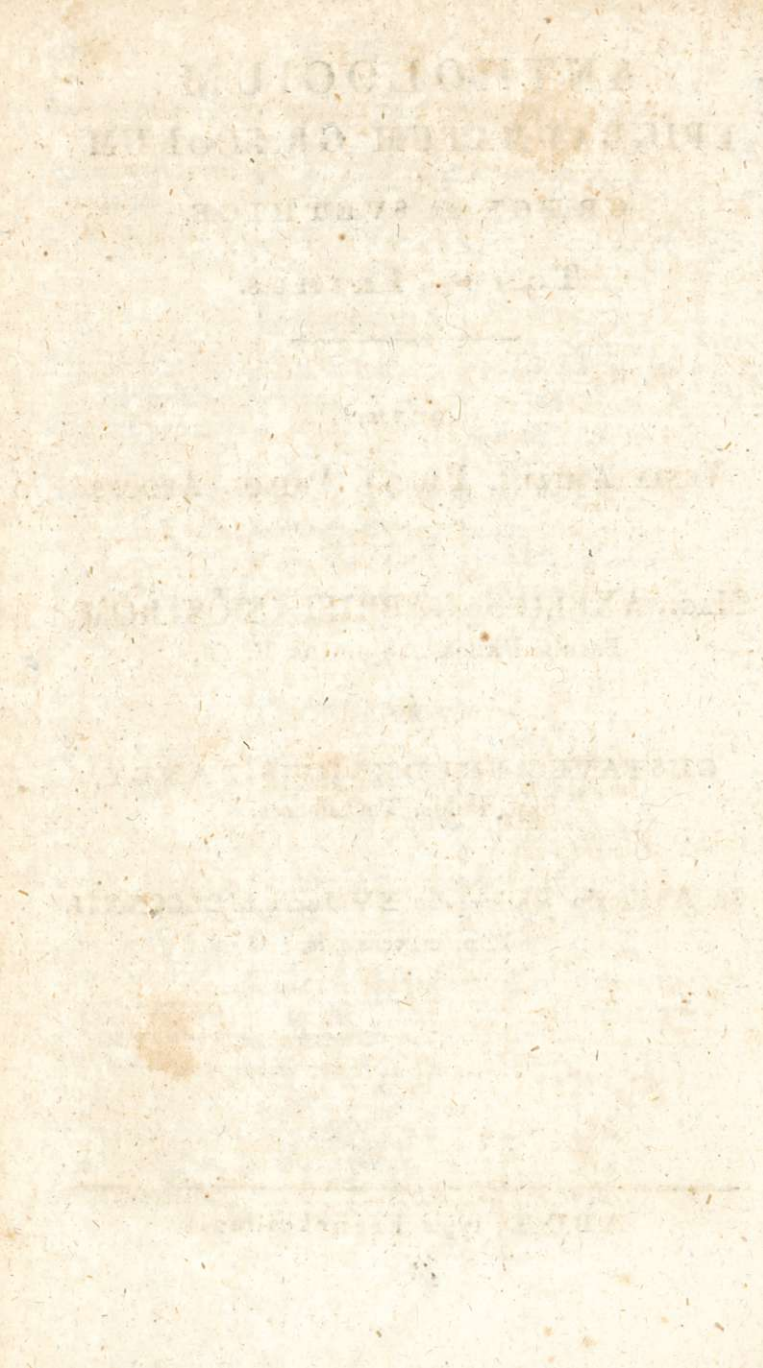
ET

GUSTAVUS FREDERICUS ZANDT,
Stip. Publ., Tavastenses.

In Auditorio Philos. die XV Junii MDCCCXXII.
h. p. m. consuetis.

P. 3.

ABOÆ, typis Frenckellianis.

Från dess kropp, af skrynklor ej plöjd, änn nektar
och tjusning,

Ja, myriader ännu flöda af ungdomsbehag.

Ä, som ej flyn vinsvällande drufvornas herrliga njutning,
Ilen till henne, och glömdt talet af åren må bli,

Tempe I B. p. 311 N:o 29.

32. MELEAGER.

Flyg, o mygga, ett ilande bud till Zenophila! Hviska,
Se'n dess öra du nått, följande hälsning och säg:
"Sömlös länge han väntar dig re'n; du glömsk af
dess kärlek

Sofver". Flyg då välan, musernes älskling, o flyg!

Sakta likväl du må tala, att ej dess make du väcker,
Samt svartsjuka och groll tänder hos denne mot mig.

Bringar den sköna du hit, med en lejonhud jag dig sirar,
Mygga, och ger dig i hand äfven en herkules-staf.

Tempe I B. p. 319 N:o 37.

39. ANTIPATER.

Liten är Priamos' graf, ej därför att sådan allenast
Hjeltens ära förtjent; fienders hand mig begrof.

Tempe I B. p. 85 N:o 7.

5

μενη γυνη; ποιον δε μεγεθος, ἢ καλὸς σε κοσμεῖ;
στερνὸν πλατυ, ὦμοι παχείς, καὶ πολλὴ περὶ τον
αὐχένα κομὴ. τὴν κατοπιν οὖν αἰσχυρὴν οὐχ ὄρας;
ἐμοὶ δε μεγεθος μὲν ὁ ἀῆρ ὅλος, ὅσον μου καταλαμ-
βανει το πτερον· καλὸς δε αἱ τῶν λειμωνῶν κομαι.
αἱ μὲν γὰρ εἰσιν ὥσπερ ἐσθῆτες, αἳ ὅταν θελω παυ-
σαι τὴν πτήσιν ἐνδυσμαι. τὴν δε ἀνδρείαν μου μὴ
καὶ γελοῖον ἢ καταλεγειν; ὄργανον γὰρ ὅλος εἰμι
πολεμου· μετὰ μὲν σαλπιγγος παρὰ ταττομαι· σαλ-
πιγξ δε μοὶ καὶ βέλος, το στομα. Achilles Tatius
Lib. II, 22. 39, cfr. N:o 6.

40. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Αὐτοῦ μοι στέφανοι παρὰ δικλίσσι ταῖσδε κρεμαστοὶ
 Μίμνετε, μὴ προπετῶς φύλλα τινασσόμενοι,
 Οὓς δακρύοις κατέβρεξα· κάτομβρα γάρ ὄμματ' ἐρώντων·
 Ἄλλ' ὅτ' ἀνοιγομένης αὐτὸν ἴδητε θύρης,
 Στάξαιδ' ὑπὲρ κεφαλῆς ἐμὸν ὑέτον, ὥς ἂν ᾄμεινον
 Ἡ ξανθὴ γε κόμη τὰμὰ πῆ δάκρυα.

Jacobs A. G. T. I p. 124 N:o 145. Animadv. Vol. I P. 2 p. 23.

41. ΑΔΗΛΟΝ.

Κλαγγῆς πέμπεται ἦχος ἐς οὐατα, καὶ θόρυβος δὲ
 Ἄσπετος ἐν τριόδοις οὐκ ἀλέγεις, Παφίη;
 Ἐνθάδε γὰρ σέο κοῦρον ὁδοιπορέοντα κατέσχον
 Ὅσσοι ἐνὶ κραδίῃ πυρσὸν ἔχουσι πόδου.

Jacobs A. G. T. I p. 181 N:o 303. Animadv. Vol. III P. 1 p. 317.

42. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Πουλὺ Λεωνίδεω κατιδὼν δέμας αὐτοδάϊκτον
 Ξέρξης, ἐχλαίνου Φάρει προφυρέω.
 Κῆκ νεκρῶν δ' ἤχησεν ὁ τὰς Σπάρτας πολὺς ἥρωσ'
 Οὐ δέχομαι προδόταις μισθὸν ὀφειλόμενον·
 Ἀσπίς ἐμοὶ τύμβου κόσμος μέγας· αἶρε τὰ Περσῶν
 Χῆζω κεῖς Ἀΐδαν ὡς Λακεδαιμόνιος.

Jacobs A. G. T. II p. 101 N:o 293. Animadv. Vol. II P. 2 p. 189.

43. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Λουσάμενοι, Προδίκη, πυκασάμεθα, καὶ τὸν ἄκρατον
 Ἐλκωμεν, κύλικας μείζονας αἰζόμενοι.

40. cfr. N:o 14. v. 1. Δικλίδες de janua, cujus duo
 sunt ostia, alterum inferius, alterum superius.
 v. 5. Ἐμὸν ὑέτον lacrymarum mearum imbrem.

40. ASKLEPIADES.

Här upphängda vid dörrn, förbiden I doftande kransar,
 Mätte i förtid ej falla de vissnande blad,
 Dem jag med tårar begöt! Lätt tåras en älskares öga;
 Men då ur öppnade dörrn trädande honom I sen,
 Stänken tårarnes ymniga dagg på dess hjessa, att bättre
 Gyllene lockarna må dricka den älskandes gråt!

Tempe I B. p. 301 N:o 18.

41. OKÄNND.

Ljudet af klagandes skri framtränger till örat, och gräsligt
 Dånnet på vägarna är; rör det ej, Paphia, dig?
 Der qvarhålles din son, den resande gossen, af alla,
 Dem han i hjertat tändt kärlekens flammande glöd.

Tempe I B. p. 297 N:o 14.

42. PHILIPPOS från THESSALONIKA.

Sjelfuppoftad Leonidas låg, den väldige. Xerxes,
 Seende hjeltens lik, bredde sin mantel derpå.
 Men från skuggornas land utropte den store Spartanern:
 Ej mottar jag en skänk, hvilken förrädare höfs;
 Egen sköld må pryda min grift! allt persiskt jag afskyr,
 Ock till Pluto jag vill komma som redlig Spartan.

Tempe I B. p. 93 N:o 17.

43. RUPHINOS.

Stigne ur badet, o Prodikey, vi må kransas, och sedan
 Tömma ur största pokal vin, som med vatten ej
 mängs!

42. cfr. N:o 27. Argumentum supra (N:o 22)
 idem occurrit. v. 1. *Ἀυτοδαικτον* quia ultro se
 Leonidas morti objecerat. 43. cfr. N:o 10.

Βαίος ὁ χαιρόντων ἐστὶν βίος· εἴτα τὰ λοιπὰ
Γῆρας κωλύσει καὶ τὸ τέλος, θάνατος.

Jacobs A. G. T. I p. 86 N:o 12. Animadv. Vol. II P. 2 p. 164.

44. ΑΛΚΑΙΟΥ του ΜΕΣΣΗΝΙΟΥ.

Ἡρώων τὸν αἰοῖδον Ἴω ἐνὶ παῖδες Ὀμηρον
Ἠκαχον· ἐκ Μουσέων γρίφον ὑφηνάμενοι.
Νέκταρι δ' εἰνάλια Νηηΐδες ἐχρίσαντο,
Καὶ νέκυν ἀκταίῃ θῆκαν ὑπὸ σπιλάδι,
Ὅττι θέτιν κύνε καὶ υἷα, καὶ μόδον ἄλλων
Ἡρώων, Ἰθακοῦ τ' ἔργματα Λαερτιάδεω.
Ὀλβίστη νήσων πόντῳ Ἴος, ὅττι κέκευθε
Βαίῃ Μουσάων ἀστέρα καὶ χαρίτων.

Jacobs A. G. T. I p. 305 N:o 1. Animadv. Vol. I P. 2 p. 349.

44. Alcæus Messenius a. U. C. 535 videtur floruisse. Homerum mœrore esse consumptum, quod ænigma sibi a pueris propositum solvere non posset, nota fabula & absurda, de qua hæc habet Pseudo-Herodotus: Ἀρχομένου δε του ἔαρος, ἔπε-
χειρησε πλεῖν Ὀμηρος εἰς τὰς Ἀθῆνας ἐκ του Σα-
μου καὶ ἀναχθεῖς μετα τινων ἐγχωριων, ἀπηνεχθη
εἰς τὴν Ἴον καὶ ὤρμισθησαν οὐ κατὰ πολιν, ἀλλ'
ἐπ' ἀκτῆς. Συνεβη δε τῷ Ὀμηρῷ κατὰ πολυ τι
ἀρξασθαι μαλακῶς ἔχειν· ἐκβας δε ἐκ του πλοιου,
ἐκοιματο ἐπὶ της κυματώγης, ἀδυνατῶς ἔχων. Πλει-
ους δε ἡμέρας ὀρμουντων αὐτων δι' ἀπλοίην, κατα-
βαινοντες αἱετινες των ἐκ της πολιος, ἀπεσχό-
λαζον παρα τῷ Ὀμηρῷ, καὶ ἐν θουματι εἶχον αὐ-
τον, ἀκούοντες αὐτου. Τωνδε ναυτεων, καὶ των ἐκ
της πολιος τινων ἡμενων παρα τῷ Ὀμηρῷ, κατε-
πλωσαν παῖδες ἄλλῃς τον τοπον, καὶ ἐκβαντες ἐκ
του ἀκατιου, προσελθοντες αὐτοις ταῖδε εἶπον· ἀγε-
τε, ὦ ξενοι, ἐπακουσατε ἡμεων, ἀν' ἀρα δυνηθε

Kort är de glädigas lif; vet, allt det öfriga säkert
Ålderdomen förstör, döden är slutet af allt.

Tempe I B. p. 326 N:o 45.

44. ALKAIOS från MESSENE.

Gossar, som flätat af verser ihop en gåta på Ios,
Kränkte Homeros' själ, hjeltebesjungarns dermed.
Men Nereidernas flock den döde med nektar besmorde,
Och inunder en håll nära till hafvet begrof,
Derför att Thetis han prisat, dess son, och de öfri-
ge hjeltars

Bragd, och Laertiadens, Ithaka-konungens, värf.
Sällast är Ios bland öarnes tal, fast liten, hon döljer
I sitt sköte ändock sångens, Chariternas glans.

Tempe I B. p. 14 N:o 13.

διαγνῶναι, ἄσπ' ἂν ὑμῖν εἰπῶμεν. Καὶ τῖς τῶν
παρεόντων ἐκέλευε λεγέειν· οἱ δὲ εἶπαν· ἡμεῖς, ἄσπασα
εἶλομεν, κατελιπομεν· αἱ δὲ μὴ εἶλομεν, φερομεν· οἱ
δὲ φάσι μετρῶ εἶπειν αὐτοὺς·

Ἄσπ' ἔλομεν, λιπομεσθα· τὰ δ' οὐχ ἔλομεν, φερομεσθα.

Οὐ δύναμενων δὲ τῶν παρεόντων γινῶναι τὰ ῥηθέν-
τα, διηγήσαντο οἱ παῖδες, ὅτι ἀλιευόντες, οὐδὲν
ἐδύναντο ἔλειν· κατῆμενοι δὲ ἐν γῇ ἐφθειρίζοντο· καὶ
ὅσους μὲν ἔλαβον τῶν φθειρῶν, κατελίπον· ὅσους
δὲ μὴ ἐδύναντο, ἐς οἴκους ἀπεφέροντο· ὁ δὲ Ὀμηρος,
ἀκούσας ταῦτα, ἔλεξε τὰ ἑπεα ταδε·

τοίων γὰρ πατέρων ἔξ αἵματος ἐκγεγαατε,
οὔτε βαδυκλήρων, οὔτ' ἄσπετα μῆλα νεμοντῶν.

Ἐκ δὲ τῆς ἀσθενείας ταύτης συνεβη τὸν Ὀμηρὸν
τελευτῆσαι ἐν Ἰῳ, οὐ παρὰ τὸ μὴ γινῶναι τὸ πα-
ρα τῶν παιδῶν ῥηθέν, ὥς οἰοῦνται τινες, ἀλλὰ τῇ
μαλακίᾳ. (Hom. Ilias, opera Barnesii p. XI.)

45. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Φείδῃ παρθενίης· καὶ τί πλέον; οὐ γὰρ ἐς Ἀῖδην
 ἔλθοῦς· εὐρήσεις τὸν Φιλέοντα, κόρη.
 Ἐν ζωῷσι τὰ τερπνὰ τὰ Κύπριδος· ἐν δ' Ἀχέροντι
 Ὅστέα καὶ σποδὴ παρθένε, κεισόμεθα.

Jacobs A. G. T. I p. 107 N:o 85. Animadv. Vol. I P. 2 p. 39.

46. ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Πάντα Χάρων ἀπληστε, τί τὸν νέον ἤσπασας αὐτῶς
 Ἄτταλον; οὐ σὸς ἦν, καὶν θάνατε γηραλέος;

Jacobs A. G. T. I p. 511 N:o 671. Animadv. Vol. II P. 2 p. 16.

47. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Ξεῖνε, συρακόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίεται Ὀρθῶν,
 Χειμερίας μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἰοῖς.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω μέρος, ἀντὶ δὲ πάτρης
 Ὀθνεῖν κείμεν βῶλον ἐφ'esσάμενος.

Jacobs A. G. T. I p. 508 N:o 660. Animadv. Vol. I P. 2 p. 129.

48. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Πάντα καλῶς, τό γε μὴν, χρυσῇ ὅτι τὴν Ἀφροδίτην,
 Ἐξοχα καὶ πάντων, εἶπεν ὁ Μαιονίδα.
 Ἦν μὲν γὰρ τὸ χάραγμα φέρης, φίλος, οὔτε θυρωρὸς
 Ἐν ποσίν, οὔτε κύων ἐν προθύροις δέδετα.
 Ἦν δ' ἐτέρως ἔλθης, καὶ ὁ Κέρβερος, ὃ πλεονέκτα
 Πλούτου, τὴν πενίην ὡς ἀδικεῖτε μόνοι.

Jacobs A. G. T. I p. 92 N:o 30. Animadv. Vol. II P. 1 p. 287.

45. cfr. N:o 14. 46. Bianor locum habuit in
 corona Philippi, unde probabile fit eum sub Au-
 gusto & Tiberio vixisse. 47. cfr. N:o 1. v. 3

& 4. ἀντὶ δὲ πατρης, Ὀθνεῖν κείμεν βῶλον ἐφ'es-

45. ASKLEPIADES.

Hur du dig sparar! hvad batar väl det? När du kom-
mer till Hades,

Skall du, o flicka, ej mer finna ett älskande bröst.
Kyprias fröjd åt de lefvande skänks, vi vid Acherons
stränder

Ligge en benhögt blott, älskade, endast ett stoft.

Tempe I B. p. 323 N:o 41.

46. BIANOR.

Charon, i allt omätlig, hvarför har du röfvat den unge
Aitalos? Vor' han ej din, fastän som gubbe han dött?

Tempe II B. p. 228 N:o 10.

47. LEONIDAS från TARENTUM.

Fremling, förnim en varning utaf syrakosiern Orthon:

Aldrig i stormfullnatt vandre du drucken omkring!

Detta min ofärd var, och, i stället för fädernejorden,

Ligger jag nedsänkt här under ett fremmandestoft.

Tempe II B. p. 240 N:o 24.

48. ANTIPATER från THESSALONIKA.

Allt förträffeligt sjöng Maionides; detta likväl är

Bäst bland annat, att han Kypria har gyllne benämnt:

Ty, min vän, om du penningar har, portvaktaren icke

Står dig i vägen, och ej hunden vid trappar i band.

Kommer du tomhändt, Kerberos sjelf der gläfsar.

I snikne,

För ert penningbegär lider den fattige man!

Tempe I B. p. 356 N:o 77.

σαμενος, ex Animadv. J., cujus in textu legiur:
ἀντί, δε πολλῆς Πατρὶδος, ὁδνεῖν κερμαὶ ἐφεσσαμεος.

48, Antipater Thessalonic. circa annum U. C. 73

49. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Οὐρανὸς ἄστρα τάχιον ἀποσβέσει, ἢ τὰχά νυκτὸς
 Ἥλιος Φαίδρην ὅψιν ἀπεργάσεται,
 Καὶ γλυκὺ νᾶμα θάλασσα βροτοῖς ἀρυτήσιμον ἔξει,
 Καὶ νέκυς εἰς ζῶν χῶρον ἀναδράμεται,
 ἢ ποτὲ Μαιονίδαο βαθυκλεὲς οὐνομ' Ὀμήρου
 Λήθη γηραλέων ἀρπάσεται σελίδων.

Jacobs A. G. T. II p. 204 N:o 575. Animadv. Vol. II P. 2 p. 166.

50. ΛΕΩΝΙΔΟΥ οἱ δὲ ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Παρθενικὴν νεαροῖδὸν ἐν ὕμνοπόλοισι μέλισσάν
 Ἕρινναν, Μουσῶν ἄνθεα δρεπτομένην,
 Ἄιδας εἰς ὕμναιον ἀνάρπασεν· ἦ ῥα τόδ' ἔμφρων
 Εἴπ' ἐτύμως ἅ παῖς· Βάσκανος ἔσα' Αἶδα.

Jacobs A. G. T. I p. 309 N:o 13. Animadv. Vol. I P. 2 p. 136.

51. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Πέμπω σοί, Ροδόκλεια, τόδε στέφος, ἄνθεσι καλοῖς
 Αὐτὸς ὑφ' ἡμετέrais πλεζάμενος παλάμαις.
 Ἔστι κρίνον, ῥοδὴ τε κάλυξ, νοτερὴ τ' ἀνεμώνη,
 Καὶ νάρκισσος ὑγρὸς, καὶ κυανανυγὲς Ἴον.
 Ταῦτα στεψαμένη, λήξον μεγάλαυχος εὐσά·
 Ἄιδεῖς καὶ λήγεις καὶ σύ καὶ ὁ στέφανος.

Jacobs A. G. T. I p. 105 N:o 74. Animadv. Vol. II P. 3 p. 163.

ixit. v. 5. "Lectio: πλεονεκται, Οἱ πλουτον mihi
 parum videtur elegans. Legerim: ὡ πλεονεκται
 Πλουτου; την πενήν". J. 49. cfr. N:o 27.

49. PHILIPPOS.

Förr skall stjernornas glans utslockna på himlen, och
nattens

Anlete täfla med soln uti förtjusande sken,
Förr skall hafvet åt menskorna ge en ljufvelig läskdryck,
Förr ur grafven en död vända till lifvet igen:
Förrn Maionides' namn, det frejdade, förrän Homeros'
Qväden om fordomtid glömmas af dödlige bort.

Tempe I B. p. 7 N:o 6.

50. LEONIDAS eller MELEAGER.

Biet ibland sångarinnornas tal, skaldinnan, den unga
Jungfrun Erinna, som bröt blommor på Heli-
kons berg,

Hades till brud borttröfvade; väl hon detta förutsåg,
Derföre sjöng hon också: "död, o hur listig du är!"

Tempe I B. p. 30 N:o 31.

51. RUPHINOS.

Denna krans, som jag sänder dig nu, Rhodokleia,
med egna

Händer knöt jag utaf skönaste blommor ihop.
Der finns lilja och ros, der finns anemonen, den våta,
Der narcissen också, jemte den dunkla violn.
När du dig kransar dermed, hör upp med ditt yfvande
högmod!

Du lik kransen en stund blommor, att — vissna
som den.

Tempe I B. p. 329 N:o 48.

50. cfr. N:o 1 l. N:o 5. 51. cfr. N:o 10. Rhodocleam, missa corona, admonet, ne de pulchritudinis, cito deflorescentis, munere superbiat. J.

52. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἡ Νέμεσις πῆχυν κατέχω· τίνος οὐνεκα; λέξεις.

Πᾶσι παραγγέλλω, μηδὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον.

Jacobs A. G. T. II p. 693 N:o 224. Animadv. Vol. III P. 2 p. 10.

53. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἄρτι λοχευομένην σε μελισσοτόκων ἕαρ ὕμνων,

Ἄρτι δὲ κυκνεῖα φθεγγομένην στόματι,

Ἦλασεν εἰς Ἀχέροντα διὰ πλατὺ κῦμα καμόντων

Μοῖρα, λινοκλώστου δεσπότης ἡλακάτας·

Σὸς δ' ἐπέων, Ἡριννα, καλὸς πόνος οὐ σε γεγωνεῖ

Φθίσθαι, ἔχεν δὲ χοροὺς ἄμμιγα Πιερίσιν.

Jacobs A. G. T. I p. 309 N:o 12. Animadv. Vol. III P. 2 p. 163.

54. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἔρως, εἴ τις καλὸν εἶδος ἔχουσιν

Βούλετ' ἔχειν, Φρονίμοις ὄμμασι πειθόμενος·

Ἄλλ' ὅστις κακόμορφον ἰδὼν, πεφορημένος ἰοῖς

Στέργει, μαινομένης ἐκ φρενὸς αἰθόμενος.

Οὗτος ἔρως, πῦρ τοῦτο· τὰ γὰρ καλὰ πάντας ὁμοίως

Τέρπει, τοὺς κρίνειν εἶδος ἐπισταμένους.

Jacobs A. G. T. I p. 108 N:o 89. Animadv. Vol. II P. 2 p. 281.

52. in Epigr. 24. idem occurrit argumentum:

53. in Erinna (ut N:o 50) scriptum, præmatura morte (non nisi 19 annos natam) exstinctam, carminibus variis, in primis Ἠλακατῇ inscripto, quod 300 versibus constituisse dicitur, celebratissimam. v. 2. Κυκνεῖα στόματι, cum ad svavitatem

52. OKÄNND.

Jag, som är Nemesis, håller ett mått. Mig frågar du:
hvarför?

Alla jag bådär dermed: mätta bevare enhvar!

Tempe I B. p. 169 N:o 56.

53. OKÄNND.

Knapt du diktade än ljuft ljudande visornas vällust,
Knapt som en svansång skön hördes din stämma
ännu,

Förrn till Acherons strand, der skuggorna vandra, den
gudmakt

Stötte dig ned, hvars tråd mäter de dödligas lif;
Dock, Erinna, din herrliga sång från döden dig räddar,
För att skaffa dig plats bland Pieridernas chor.

Tempe I B. p. 29 N:o 30.

54. MARKOS ARGENTARIOS.

Det ju ej kärlek är, att man önskar en tjusande flicka
Ha, hörsammande så kunniga ögonens råd;
Men då man skådar en ful, och likväl upplågar af älskog,
Brinner af häftig lust henne att äga som sin:
Det är kärlek och glöd; oss skönheten lika betager
Alla; ty alla vi nog vete att dömma derom.

Tempe I B. p. 358 N:o 80.

cantus referri potest, tum ad fabulam de exsequi-
alibus, quæ cygnus moriens canere narratur, car-
minibus. v. 4. λινοκλωστου δεσποτ. ἢ etiam hæc
verba ad Erinna Colum spectare putat *Jacobs*,
54. De Marco Argent. nil certi constat.

55. ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ.

Αὐτὴ σοὶ Κυθήρεια τὸν ἡμερόεντ' ἀπὸ μαστῶν,
 Ἰνώ, λυσαμένη κεστὸν ἔδωκεν ἔχειν,
 Ὡς ἂν θελξινόοισιν αἰεὶ φίλτροισι δαμάξης
 Ἀνέρας ἐχρήσω δ' εἰς ἐμὲ πᾶσι μόνον.

Jacobs A. G. T. I p. 214 N:o 88. *Animadv.* Vol. II P. 2 p. 117.

56. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Οὐδ' ἦν Ὠκεανὸς πᾶσαν πλημμῦραν ἐγείρη,
 Οὐδ' ἦν Γερμανίη Ῥήνον ἅπαντα πῆν,
 Ῥώμης οὐδ' ὅσον βλάβῃσι σθένος, ἄχει κε μίμνη
 Δεξιὰ σημαίνειν Καίσαρι θαρσαλέῃ.
 Οὕτως καὶ ἱερὰι Ζηνὸς δρυὲς ἔμπεδα ῥίζαις
 Ἑσταῶσιν, φύλλων δ' αὔα χέουσ' ἄνεμοι.

Jacobs A. G. T. II p. 101 N:o 291. *Animadv.* Vol. II P. 1 p. 403.

57. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Οἶνος ἔρωτος ἔλεγχος ἔρᾳν ἀρνεύμενον ἡμῖν
 Μήνυσαν αἱ πολλαὶ Νικαγόρην προπόσεις.
 Καὶ γὰρ ἐδάκρυσεν καὶ ἐνύστασε, καὶ τι κατηφές
 Ἔβλεπε, χῶ σφινχθεῖς οὐκ ἔμενε στέφανος.

Jacobs A. G. T. II p. 492 N:o 135. *Animadv.* Vol. I P. 2 p. 29.

58. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰ θεὸς ἐστὶν Ὅμηρος, ἐν ἀθανάτοισι σεβέσθω
 Εἰ δ' αὖ μὴ θεὸς ἐστὶ, νομιζέσθω θεὸς εἶναι.

Jacobs A. G. T. II p. 717 N:o 301. *Animadv.* Vol. III P. 2 p. 145.

55. Antiphanes Macedo e Philippi corona,
 primo ante Chr. n. seculo videtur vixisse. 56.
 Crinagoras item in Philippi corona locum ha-
 buit, atque Augusto imperante Romæ floruit,

55. ANTIPHANES, MAKEDONIERN.

Sjelf Kythereia åt dig den tjusande gördelen skänkte,
 Ino, från egen barm sedan hon knutit den lös,
 Att du männernes bröst städs skulle med kärlekens
 trollkraft

Kufva, men blott mot mig alla dess vapen du vändt.

Tempe I B. p. 322 N:o 40.

56. KRINAGORAS.

Om Okeanos ock otaliga böljorna väcker,
 Eller Germaniens folk Rhenen att tömma förmår,
 Dock ej krossas, o Roma, din makt, sålänge du äger
 Cäsars väldiga hand, van att beherrska en verld.
 Så orubbligt på fötterna stå Zeus' heliga ekar,
 Medan af vindens fläkt torkade löfven förströs.

Tempe II B. p. 180 N:o 12.

57. ASKLEPIADES.

Kärlek af vin förråds; ty såsnart som Nikagoras druckit
 Många pokaler, för mig öppet bekände han allt.
 Nickande sänkte han hufvut och gret, och så sor-
 gelig blicken

Syntes, och kransen slant sakta från lockorna ned.

Tempe I B. p. 307 N:o 25.

58. OKÄNND.

Är Homeros en gud, man vörde bland gudarne honom,
 Är han icke en gud, för en gud likväl må han anses!

Tempe I B. p. 17 N:o 16.

genere Mitylenæus. v. 2. Cogitavit poëta de pro-
 digioso græcorum scriptorum commento, qui flu-
 mina a Xerxis exercitu exhausta tradiderunt. J.

57. cfr. N:o 14. Senibus lætum animum, cantum

59. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Ποῦ νῦν Πραξιτέλης; ποῦ δ' αἱ χεῖρες αἱ Πολυκλείτου,
 Αὐταῖς πρόσθε τέχναις πνεῦμα χαριζόμεναι;
 Τίς πλοκάμους Μελίτης εὐώδεας, ἢ πυρόεντα
 Ὀρματα, καὶ δειρῆς φέγγος ἀποπλάσεται;
 Ποῦ πλάσται; ποῦ δ' εἰσὶ λιθοξόοι; ἔπρεπε τοίη
 Μορφῇ νηὸν ἔχειν, ὡς μακάρων ζοάνῳ.

Jacobs A. G. T. I p. 87 N:o 15. *Animadv.* Vol. II P. 3 p. 162.

60. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἄέναον καθαρὴν με παρερχομένοισιν ὁδίταις
 Πηγὴν ἀμβλύζει γειτονέουσα νάπη·
 Πάντη δ' αὖ πλατάνοισι καὶ ἡμεροθαλλέσι δάφναις
 Ἔστεμμαι, σκιερὴν ψυχομένη κλισίην·
 Τοῦνεκα μή με θέρους παραμείβεο· δίψαν ἀλαλκῶν
 Ἀμπαυσον παρ' ἐμοὶ καὶ κόπον ἡσυχίῃ.

Jacobs A. G. T. II p. 130 N:o 374. *Animadv.* Vol. III P. 2 p. 79.

61. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ἦδη λευκόϊον θάλλει, θάλλει δὲ φίλομβρος
 Νάρκισσος, θάλλει δ' οὐρεσίφοιτα κρίνα.
 Ἦδη δ' ἡ Φιλέραστος, ἐν ἄνθεσιν ὄριμον ἄνθος,
 Ζηνοφίλα Πειθοῦς ἠδὲ τέθηλε ῥόδον.
 Λαιμῶνες, τί μάταια κόμαις ἐπὶ Φαιδραὶ γελᾶτε;
 Ἄ γὰρ παῖς κρέσσων ἀδυπνῶν στεφάνων.

Jacobs A. G. T. I p. 123 N:o 144. *Animadv.* Vol. I P. 1 p. 105.

& choreas, pueris vero ἀτακτα παίζειν vinum
 conciliat, teste *Anacr.* Od. 50. v. 2. Conjecturam
 Wyttenbachii: μνηύσαν αἱ πολλαὶ N. πρ. adhibu-
 imus. Legitur in textu J.: ἤτασεν ἐν πολλῇ
 N. προποσεῖ. Ἔταζεν id. q. κρινεῖν, βασανίζειν.

59. RUPHINOS.

Hvar är Praxiteles, hvar Polykleitos' mästare-händer,
 Hvilka i fordomtid skänkte åt stoderna lif?
 Hvem skall forma Melites behag, dess doftande lockar,
 Ogonens blixtrande eld, halsens förtjusande glans?
 Konstens mästare, o hvar ären I? Liksom en gudbild
 Borde den skönas gestalt äga ett tempel för sig.

Tempe I B. p. 327 N:o 46.

60. OKÄNND.

Jag städs rinnande källa, så ren, för vandrarens fötter
 Väller ur dalens sköt', hvilken här nära du ser;
 Kring öfverallt af plataner, och skönt sig frodande lagrar
 Är jag bekransad, och svalt dunkel jag bjuder
 enhvar.

Gå mig därför ej i hettan förbi, men sedan du törsten
 Släckt, uthvila jemväl roligt från resans besvär!

Tempe II B. p. 193 N:o 26.

61. MELEAGER.

Re'n levkojan och re'n regnkära narcissorna blomma,
 Och på bergen också liljorna öppna sin knopp,
 Re'n de älskandes vän, den vanskliga blomman och
 skönsta,

Tjusningens egen ros, milda Zenophila sjelf.
 Ängar med blommor af tusende slag, hvi len I så färgrikt?
 Doftande kransen ändock vinner ej hennes behag.

Tempe I B. p. 339 N:o 60.

59. cfr. N:o 10. v. 2. *τεχνας* h. l. sunt artis opera:

60. Fons purus & frigidus viatores invitat, ut ad
 ripas suas conquiescant. 61. cfr. N:o 5. v. 3.

ῥοσμον ἀνθος florem pulcherrimum quidem, sed
 omnium facile fugacissimum significare videtur. J.

62. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἡρόδοτος Μούσας ὑπεδέξατο. τῷ δ' ἄρ' ἐκάστη
 Ἀντὶ φιλοξενίης βίβλον ἔδωκε μίαν.

Jacobs A. G. T. II p. 54 N:o 160. *Animadv.* Vol. III P. 2 p. 166.

63. ΣΤΑΤΥΛΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

Εἰς Ἔρωτα κοιμώμενον.

Εὐδεις ἀγρύπνους ἐπάγων θνητοῖσι μερίμνας,
 Εὐδεις ἀτηρέης, ἃ τέκος Ἀφρογενοῦς,
 Οὐ πεύκην πυρόεσσαν ἐπηρμένος, οὐδ' ἀφύλακτον
 Ἐκ κέραος ψάλλων ἀντιτόνοιο βέλος.
 Ἄλλοι θαρσείτωσαν ἐγὼ δ', ἀγέρωχε, δέδοικα,
 Μή μοι καὶ κνώσων πικρὸν ὄνειρον ἴδῃς.

Jacobs A. G. T. II p. 689 N:o 211. *Animadv.* Vol. II P. 2 p. 272.

64. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Εἶαρος ἦνθαι μὲν τὸ πρὶν ῥόδα, νῦν δ' ἐνὶ μέσῳ
 Χεῖματι πορφυρέας ἐσχάσαμεν κάλυκας,
 Σῇ ἐπιμειδήσαντα γενεθλίῃ ἄσμενα τῇδε
 Ἦοι, νυμφιδίων ἀσσοτάτῃ λεχεῶν.
 Καλλίστης ὀφθῆναι ἐπὶ κροτάφοισι γυναικὸς
 Λώϊον, ἣ μίμνειν ἡρινὸν ἥελιον.

Jacobs A. G. T. I p. 298 N:o 345. *Animadv.* Vol. II P. 1 p. 386.

v. 4. Πειθῶ apud nostrum una e comitibus Veneris, tamquam una Gratiarum. 65. Statyllius Flaccus, romanus vir; at ipse quis fuerit, aut